

Επιμνημόσυνος λόγος Μητροπολίτου Κυθήρων Σεραφείμ εις το Ιερόν Μνημόσυνον του αειμνήστου Αρχιμ. π. Επιφανίου Θεοδωρόπουλου

Επιμνημόσυνος λόγος του σεβ. Μητροπολίτου Κυθήρων Σεραφείμ εις το Ιερόν Μνημόσυνον του αιμνήστου Αρχιμ. π. Επιφανίου Θεοδωρόπουλου εις την Ι. Μονήν Κεχαριτωμένης Θεοτόκου Τροιζήνης.

(Σάββατον 2-11-2013)

Σεβασμιώτατε Ποιμενάρχα της Θεοσώστου ταύτης Επαρχίας κ.Εφραίμ,

Σεβασμιώτατοι άγιοι Αδελφοί,

Άγιε Καθηγούμενε,

Άγιοι Πατέρες και Αδελφοί,

Αδελφοί Χριστιανοί,

Συναχθήκαμε με την Χάρι του Κυρίου μας εις την πανσέβαστη αυτή Ιερά Μονή της Κεχαριτωμένης Θεοτόκου δια την κατ' έτος επιτελούμενη λειτουργική σύναξι εις τιμήν και μνήμην του αιμνήστου πολυσεβάστου αγίου Γέροντος της Μοναστικής αυτής Ιεράς Αδελφότητας Αρχιμανδρίτου π.Επιφανίου Θεοδωροπούλου και τετιμημένου ημών Πατρός, Αδελφού και Συλλειτουργού.

Μας συνήθροισε επί το αυτό η Παύλειος Αποστολική επιταγή του Θεού Πνεύματος· «Μνημονεύετε των ηγουμένων υμών, οίτινες ελάλησαν υμίν τον λόγον του Θεού, ων αναθεωρούντες την έκβασιν της αναστροφής μιμείσθε την πίστιν»[1].

Οι δύο αυτοί λόγοι : η αναθεώρησις της αγίας μεθ' ημών αναστροφής του και της θεοφιλούς εκβάσεώς της, αφ' ενός, και η θεοδίδακτος μίμησις της θερμουργού πίστεώς του, αφ' ετέρου, αποτελούν τα πρωταρχικά και θεάρεστα κίνητρα των ιερών αυτών Συνάξεων. Άλλωστε, κοινή είναι η εκκλησιαστική συνείδησις και πεποίθησις περί του ότι ο μακαρία τη λήξει γενόμενος σεπτός Γέρων Επιφάνιος, ο δασιλώς ηλεημένος και κεχαριτωμένος αυτός Λειτουργός του Υψίστου, αναπαύεται μετά των Αγίων και δικαίων εις τα επουράνια σκηνώματα του Θεού.

Τον ιερό αυτό σκοπό και την ωφελιμότητα των ως άνω λειτουργικών Συνάξεων εξαίρει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, λέγων τα ακόλουθα : «... ει τους φυσικούς γονείς τοσαύτης παρ' ημών απολαύειν ευνοίας χρη, πολλώ μάλλον τους πνευματικούς, και μάλιστα όταν τους μεν κατοικομένους ο έπαινος μηδέν ποιή λαμπροτέρους, τους δε συνιόντας ημάς και τους λέγοντας και τους ακούοντας βελτίους εργάζεται. Ο μεν γαρ εις τον ουρανόν αναβάς, ουδέν αν δέοιτο της ανθρωπίνης ευφημίας προς μείζονα και μακαριωτέραν λήξιν απελθών• ημείς δε οι τέως ενταύθα στρεφόμενοι, και πολλής πανταχόθεν παρακλήσεως χρήζοντες, των εγκωμίων δεόμεθα των εκείνου, ίνα εις τον αυτόν ζήλον διαναστώμεν. Δια τούτο και τις σοφός παραινεί λέγων• Μνήμη δικαίου μετ' εγκωμίων• ουχ ως των απελθόντων, αλλ' ως των εγκωμιαζόντων ταύτη τα μέγιστα ωφελουμένων»[2].

Με αυτό το πνεύμα του Ιερού Χρυσοστόμου και με αυτόν τον γνώμονα θα προσπαθήσωμε να προσεγγίσωμε στον ολίγο χρόνο του Θείου Κηρύγματος την αγία βιοτή και πολιτεία του αιιδίμου Γέροντος Επιφανίου. Δεν θα ήτο υπερβολή, ούτε προπέτεια, άγιοι Πατέρες και Αδελφοί, εάν προσηρμόζαμε εις το σεπτόν πρόσωπόν του τους εγκωμιαστικούς λόγους του αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου προς τον άγιον Πατριάρχην Αλεξανδρείας Αθανάσιον τον Μέγαν, παραφράζοντες ως εξής : «Επιφάνιον επαινών αρετήν επαινέσομαι. Ταυτόν γαρ, εκείνόν τε ειπείν, και αρετήν επαινέσαι, ότι πάσαν εν εαυτώ συλλαβών είχε την αρετήν, η, το γε αληθέστερον ειπείν, έχει. Θεώ γαρ ζώσι πάντες οι κατά Θεόν ζήσαντες, καν ενθένδε απαλλαγώσιν»[3]. Και περαιτέρω´ «Ην υψηλός μεν τοις έργοις, ταπεινός δε τω φρονήματι και την μεν αρετήν απρόσιτος, την εντυχίαν δε και λίαν ευπρόσιτος, πράος, αόργητος, συμπαθής, ηδύς τον λόγον, ηδίων τον τρόπον ... επιτιμήσαι γαληνός, επαινέσαι παιδευτικός»[4].

Όντως ο π.Επιφάνιος, όπως όλοι σας γνωρίζετε, ήτο από παιδός ενάρετος και φιλάρετος και ότε ηνδρώθη πνευματικώς «πάσαν εν εαυτώ συλλαβών είχε την αρετήν». Περιεκοσμείτο, κατά κοινήν ομολογίαν, από όλες τις αρετές εκείνες, οι οποίες πρέπει να κοσμούν ένα Μοναχό και Λειτουργό του Υψίστου´ την υπακοή, την αγνότητα, την ακτημοσύνη, την ταπείνωση, την αγάπη, την πίστι, την ασκητικότητα και την αγωνιστικότητα, την διάκρισι και την μεγαλοφυΐα, την ελπίδα και την εμπιστοσύνη εις τον Θεόν, την υπομονή και την καρτερία, την προσήλωσί του εις την Ορθόδοξη Παράδοσι, την γνώσι και κατοχή της θύραθεν και της άνωθεν σοφίας, Αγιογραφικής και Πατερικής, την διαλεκτική δεινότητα και την διεισδυτική του ικανότητα, το μοναχικό του ήθος και τον φιλακόλουθο βίο

του.

Ας μου επιτραπή στη συνέχεια να επικεντρώσω την προσοχή σας σε δύο απαστράπτουσες αρετές του ιερού και πολυτίμου αυτού περιδεραίου των χριστιανικών αρετών του θεοτιμήτου Γέροντος· α) την ιδιάζουσα αγνή και θεοφύτευτη πατρική αγάπη προς τα πνευματικά του παιδιά και τους λοιπούς αδελφούς Χριστιανούς και β) την απόλυτη αφοσίωσι και προσήλωσί του εις τα πιστεύματα της Ορθοδόξου Πίστεως και Παραδόσεως και την ανυποχώρητη και ασυμβίβαστη στάσι του σε περιπτώσεις παραβιάσεως η παραχαράξεως αυτών.

α) Η πατρική του αγάπη ήτο ζέουσα, αστείρευτη και υποδειγματική. Κατά μίμησιν του Ουρανίου Πατρός είχε σπλάγχνα ελέους, συμπαθείας και φιλανθρωπίας. Εμπνεόμενος και εμφορούμενος υπό της θείας αγάπης ως πνευματικός πατήρ ηγάπα ειλικρινώς και από καρδιάς, άνευ υπολογισμών και αναστολών, «τα παιδιά α έδωκεν αυτώ ο Θεός».

Έλεγε χαρακτηριστικά : «Η καρδιά μου, παιδιά μου, έχει μόνο εισόδους και καμιά έξοδο. Εάν κάποιος εισέλθη σε αυτή δεν πρόκειται να εξέλθη, όσα προβλήματα και να μου δημιουργήση. Δεν θα ψυχρανθή η αγάπη μου, ανεξάρτητα από την συμπεριφορά αυτού του ανθρώπου. Αγαπώ τα παιδιά μου, όπως είναι, θα ευχόμουν όμως να μη μένουν με τα ελαττώματά τους, αλλά να προοδεύουν πνευματικώς»[5].

«Πάντοτε αγωνιζόμενος (υπέρ των πνευματικών τέκνων του) εν ταις προσευχαίς, ίνα (στώσι) τέλειοι και πεπληρωμένοι εν παντί θελήματι Θεού»[6] επαγρυπνούσε δια την πνευματικήν των καλλιέργειαν, πρόοδον και ψυχικήν σωτηρίαν. Πλησίον του ως εις πατρικήν εστίαν εύρισκον όχι μόνον την πνευματικήν βρώσιν, αλλά και την υλικήν, μέσα σε μια οικογενειακή πνευματική ατμόσφαιρα. Με πατρική αγάπη και στοργή αντιμετώπιζε ο Γέροντας όλα τα θέματα και τα προβλήματα των πνευματικών του τέκνων, ακόμη και τις όποιες οικονομικές τους δυσχέρειες. Με σοφία Θεού, σύνεσι, διάκρισι και επιείκεια επέλυε τα πνευματικά ζητήματα. Γνώστης και ερμηνευτής του γράμματος και του πνεύματος των Θείων και Ιερών Κανόνων της Αγίας μας Εκκλησίας, τους οποίους πάντοτε βαθύτατα εσέβετο και ετίμα, διεχειρίζετο την οικονομία και την επιείκεια των Ιερών Κανόνων, χωρίς όμως να τους παραβαίνει η να τους παραβλέπη, ως σοφός και συνετός οιακοστρόφος.

«Μεγάλη υπόθεσις τα άσπρα μαλλιά και γένεια, ετόνιζε ο π.Επιφάνιος. Όταν ήμουν νέος κυριαρχούσε μέσα μου η αυστηρότητα. Η νοοτροπία του νέου, που θέλει όλα τα πράγματα να γίνωνται σωστά. Σαν πέρασαν όμως τα χρόνια πέρασα και γώ, συνέχιζε, στην νοοτροπία της επιεικούς αντιμετώπισεως των προβλημάτων. Τώρα η πείρα με δίδαξε πόσο εύκολα η ανθρώπινη καρδιά μπορεί να υποστή ήττες και να κάνη βαρειά παραπτώματα, διότι αυτό δεν είναι δύσκολο η απίθανο. Από την αυστηρότητα πέρασα στην επιείκεια, με αγάπη και κατανόηση, χωρίς αυτό να είναι σε βάρος της πνευματικής διαπαιδαγωγήσεως των εξομολογουμένων. Αντίθετα, μάλιστα, το αποτέλεσμα υπήρξε πιο καλό και η χάρις του Κυρίου πιο πλούσια»[7].

Δεν είχα την ευτυχία να συμπεριλαμβάνωμαι εις τον κύκλον των πνευματικών του τέκνων, υπό την στενήν του όρου έννοιαν, διότι συνεδεόμην πνευματικώς με άλλον ισάξιον πνευματικόν πατέρα της συμπρωτευούσης. Όμως, κατά την διακονίαν μου ως Ιεροκήρυκος Τροιζηνίας και της ευρυτέρας περιοχής, εύρισκα ανοικτήν την πατρικήν του αγκάλην και έδρεπον και εγώ τους ευχύμους καρπούς της πνευματικής του προσφοράς. Με συνεκίνηει πάντοτε η πηγαία και αγνή πατρική και συνάμα αδελφική του αγάπη προς τον νεόφυτον τότε τριακοντούτη Ιεροκήρυκα.

Με την ευγένεια της αρχοντικής καρδιάς του απέδιδε τιμήν εις την διακονίαν του νέου Ιεροκήρυκος, ενώπιον της Αδελφότητος της Μονής, και με ενεθάρρυνε εις το έργον μου, παρ' ότι εις την ηλικίαν, την Ιερωσύνην, τας θεολογικάς σπουδάς, αλλά και εις την πνευματικήν αύξησιν και προκοπήν ήμουν νεώτερος και υπολειπόμενος εν συγκρίσει προς τους Θεολόγους Πατέρας και Αδελφούς του Ιερού Ησυχαστηρίου.

Έχουν εντυπωθή εις την ψυχήν μου τα πλήρη πατρικής αγάπης και στοργής λόγια του : «Όσα δικαιώματα έχουμε εμείς στο Μοναστήρι, έχεις κι' εσύ. Θα ανεβαίνης στη Μονή όταν ευκαιρής χωρίς να ερωτάς, απλώς θα ενημερώνης ότι έρχεσαι για να σε περιμένουμε. Μήπως έχεις ανάγκη χρημάτων;». Και σε άλλη περίπτωσι με συνεκίνησε με την πρότασί του το τραπέζι της εις Πρεσβύτερον χειροτονίας μου να γίνη στο Μοναστήρι της Κεχαριτωμένης.

Και, ενθυμούμαι, όταν κάποτε, εν ημέρα Μεγάλης Εβδομάδος, εις μίαν επικοινωνίαν, προέκυψε διχογνωμία με Αδελφόν της Μονής, την οποίαν αντελήφθη ο αείμνηστος Γέρων, του συνέστησε να προβή σε άμεση συνεξήγησι και καταλλαγή, λέγοντας' «εσύ, παιδί μου, αν λυπηθής έχεις τον Γέροντά σου και την Αδελφότητα' εκείνος, νέος κληρικός, πως θα αντιμετωπίση εκεί κάτω μόνος του την στενοχώρια;».

Ανέφερα αυτά τα αφορώντα εις το πρόσωπόν μου δια να καταδειχθή και η προς τον ευρύτερο κύκλο γνήσια και υποδειγματική αγάπη και φροντίδα του αγίου Γέροντος. Και τώρα να προχωρήσω εις το προεξαγγελθέν θέμα, εις το οποίο θα επικεντρώσω εν συντομία την προσοχή σας.

β) Η απόλυτη αφοσίωσις και προσήλωσίς του εις τα πιστεύματα της Ορθοδόξου Πίστεως και Παραδόσεως και η αμετακίνητη στάσις του σε περιπτώσεις παραβιάσεως η παραχαράξεως αυτών.

Ομολογουμένως, ο αείμνηστος Γέροντας ήτο «ο άρτιος του Θεού άνθρωπος προς παν έργον αγαθόν εξηρτισμένος»[8]· «τέλειος και ολόκληρος εν μηδενί λειπόμενος»[9]. Η θεολογική του συγκρότησις άριστη. Η γνώσις και οικείωσίς του με τους Θείους και Ιερούς Κανόνας της Εκκλησίας μας, το Ιερόν Πηδάλιον και το Κανονικόν Δίκαιον σπανία. Η προσήλωσίς του εις τα Ιερά της Ορθοδόξου Πίστεώς μας πιστεύματα, την Δογματικήν διδασκαλίαν της Καθολικής των Ορθοδόξων Εκκλησίας και την εν γένει Ορθόδοξον Παράδοσιν δεδομένη, υποδειγματική.

Όσον επιεικής και διακριτικός ήτο σε θέματα πνευματικής ζωής και αγώνος δια την κάθαρσιν και τον φωτισμόν και εξαντλούσε υπέρ του αγωνιζομένου κάθε όριο επιεικειάς και οικονομίας, χωρίς βεβαίως να παραβαίνη τα Κανονικά θέσμια, τόσον ακριβής και ανυποχώρητος ήτο σε θέματα Ορθοδόξου Πίστεως και διδασκαλίας και τηρήσεως των Ιερών Κανόνων. Έλεγε χαρακτηριστικά : οι Ιεροί Κανόνες, παραθεωρούμενοι και παραβιαζόμενοι, εκδικούνται.

Ήτο απόλυτος σε θέματα εκκλησιαστικής κοινωνίας μετά των κανονικώς ακοινωνήτων (ετεροδόξων, αιρετικών, σχισματικών και ετεροθρήσκων) και μάλιστα εν ώρα προσευχής και Θείας Λατρείας. Απέκρουε κάθε ετεροδιδασκαλία[10], αιρετική και αιρετίζουσα διδαχή και πρόβαλλε πάντοτε την υγιαίνουσα διδασκαλία[11]. Σε θέματα προσκρούοντα εις την Ορθόδοξον Πίστιν και διδαχήν, την Δογματικήν διδασκαλίαν της Εκκλησίας μας (όρους πίστεως, δόγματα) και τους Ιερούς Κανόνας της ήτο αυστηρός και αμετακίνητος. «Ου χωρεί συγκατάβασις εις τα της Πίστεως»[12] έλεγε, υπομιμνήσκων την Πατερικήν τοποθέτησιν.

Η θεωρία του σεπτού Γέροντος περί των δύο άκρων (του ακρίτου, ακράτου και

ανεπιγνώστου ζηλωτισμού αφ' ενός, και της παναιρέσεως του Οικουμενισμού αφ' ετέρου), -η οποία, βεβαίως, δεν έχει καμμία σχέση με την περί δυό άκρων σύγχρονη πολιτική θεωρία-, έθετε τους κανονικούς φραγμούς, τα κανονικά όρια και την κόκκινη γραμμή μεταξύ αληθείας και ψεύδους, φωτός και σκότους, ορθοδοξίας και πλάνης, Ορθοδόξου Εκκλησίας και ετεροδόξων ομολογιών, αληθούς πίστεως και διαφόρων θρησκειών και παραθρησκειών, ορθοδόξου εκκλησιολογικής θεωρίας και άλλων αιρετικών θεωριών, στις οποίες εντάσσονται η θεωρία των κλάδων και οι νεώτερες θεωρίες περί δύο πνευμόνων, περί αδελφών - ετεροδόξων εκκλησιών, περί της Μιας Αγίας, αλλ' εν ταυτώ και διηρημένης Εκκλησίας κ.α.

Τέλος, επειδή κινούμαι εις τα πλαίσια ενός λειτουργικού Θείου Κηρύγματος και όχι μιας διαλέξεως θα μου επιτραπή να κατακλείσω τον λόγον με ένα πολύ σπουδαίο θεολογικο - δογματικό και εκκλησιολογικό κείμενο, απαύγασμα της εδραίας και αμεταθέτου Ορθοδόξου πίστεως του μακαριστού Γέροντος, γραφέν το έτος 1965, μετά την συνάντησιν του τότε Πατριάρχου μετά του Πάπα εις τα Ιεροσόλυμα το 1964, εις αιωνίαν μνήμην και τιμήν αυτού, αλλά και εις δήλωσιν και φανέρωσιν της μεγάλης διακρίσεως και ευαισθησίας αυτού εις τα λεπτεπίλεπτα θέματα της Ορθοδόξου Πίστεως και Παραδόσεως ημών. Το εμπνευσμένο αυτό κείμενο θα επικαιροποιηθή, πενήντα χρόνια μετά, εν όψει της ατυχώς μελετωμένης επαναλήψεως της συναντήσεως εις Ιεροσόλυμα υπό των σημερινών διαδόχων τους.

«Μυριάκις προτιμώτερον, Παναγιώτατε, να εκριζωθή ο ιστορικός της Κων/λεως Θρόνος και να μεταφυτευθή εις τινα έρημον νησίδα του Πελάγους, ακόμη δε και να καταποντισθή εις τα βάθη του Βοσπόρου, η να επιχειρηθή έστω και η ελαχίστη παρέκκλισις από της χρυσής των Πατέρων γραμμής, ομοφώνως βοώντων: Ου χωρεί συγκατάβασις εις τα της Πίστεως. Αι επτά λυχνίαι της Αποκαλύψεως, δια τας αμαρτίας ημών, εσβέσθησαν προ πολλού. Επτά Εκκλησίαι Αποστολικαί, Εκκλησίαι σχούσαι την υψίστην τιμήν να λάβωσιν, ειδικώς αύται, Γράμματα εξ Ουρανού μέσω του θεοπνεύστου της Πάτμου Οραματιστού, εξέλιπον εκ της επιφανείας της γης και εκεί, ένθα άλλοτε ετελείτο η φρικωδεστάτη Θυσία και ο Τριαδικός ανεμέλπετο Ύμνος, σήμερον ίσως κρώζουσι νυκτικόρακες (η ορχούνται ονοκένταυροι). Και όμως η Νύμφη του Κυρίου δεν απέθανεν. Η Εκκλησία του Χριστού δεν εξηφανίσθη.

Συνεχίζει, τετραυματισμένη και καθημαγμένη ως ο Ιδρυτής αυτής, αλλ' άείζωος και ακατάβλητος, την δια μέσου των αιώνων πορείαν αυτής, φωτίζουσα, θάλπουσα, ζωογονούσα, σώζουσα. Δεν θα αποθάνη λοιπόν αυτή και αν μετακινηθή

η και αποθάνη ο Οικουμενικός Θρόνος. Ουδείς Ορθόδοξος εύχεται την μετακίνησιν η τον θάνατον του Οικουμενικού Θρόνου. Μη γένοιτο! Αλλά και ουδείς θα θυσιάση χάριν αυτού ιώτα εν η μίαν κεραίαν εκ της Ορθοδόξου Πίστewς. Αγwνίσασθε υπέρ αυτού πάση δυνάμει. Όχι απλώς έχετε δικαίωμα, αλλ' οφείλετε να στηρίξητε αυτόν, το καθ' Υμᾶς. Θυσιάσατε χάριν αυτού ο,τιδήποτε: χρήματα, κτήματα, τιμάς, δόξας, πολύτιμα κειμήλια, Διακόνους, Πρεσβυτέρους, Επισκόπους, ακόμη και τον Πατριάρχην Αθηναγόραν! Εν μόνον κρατήσατε, εν φυλάξατε, ενός φείσασθε, εν μη θυσιάσητε: την Ορθόδοξον Πίστιν!

Ο Οικουμενικός Θρόνος έχει αξίαν και χρησιμότητα μόνον και μόνον, όταν εκπέμψη απανταχού της γης το γλυκύ και ανέσπερον της Ορθοδοξίας Φως. Οι Φάροι είναι χρήσιμοι, εάν και εφ' όσον φωτίζουν τους ναυτιλλομένους, ίνα αποφεύγωσι τους σκοπέλους. Όταν το φως αυτών σβεσθή, τότε δεν είναι μόνον άχρηστοι, αλλά και επιβλαβείς, διότι μεταβάλλονται και αυτοί εις σκοπέλους.

Παναγιώτατε, προυχωρήσατε ήδη πολύ. Οι πόδες Υμών ψάουσι πλέον τα ρείθρα του Ρουβίκωνος. Η υπομονή χιλιάδων ευσεβών ψυχών, Κληρικών και λαϊκών, συνεχώς εξαντλείται. Δια την αγάπην του Κυρίου, οπισθοχωρήσατε! Μη θέλετε να δημιουργήσητε εν τη Εκκλησία σχίσματα και διαιρέσεις. Πειράσθε να ενώσητε τα διεστώτα και το μόνον όπερ θα κατορθώσητε, θα είναι να διασπάσητε τα ηνωμένα και να δημιουργήσητε ρήγματα εις εδάφη έως σήμερον στερεά και συμπαγή. Σύνετε και συνέλθετε! Αλλά φευ! Διηνύσατε πολλήν οδόν. Ήδη προς εσπέραν εστί και κέκλικεν η ημέρα... . Πως θα ίδητε τας χαινούσας αβύσσους, αφ' ων θα διέλθη μετ' ολίγον η ατραπός ην οδεύετε; Είθε, είθε ο πάλαι ποτέ «στήσας τον ήλιον κατά Γαβαών και την σελήνην κατά φάραγγα Αιλών», να δευτερώση το θαύμα και να παρατείνη άπαξ έτι το μήκος της ημέρας, να ενισχύση έτι πλέον το φως αυτής και να διανοίξη τους οφθαλμούς Υμών, ίνα ίδητε, κατανοήσητε και επιστρέψητε. Αμήν»[13].

Κατόπιν τούτου να κατακλείσω τον παρόντα λόγον με ένα καίριο ερώτημα, το οποίον έθεσα και εις την αίθουσαν των Συνεδριάσεων της Σεπτής Ιεραρχίας, όταν ανεφέρθην εις τα σοβαρότατα κανονικά ολισθήματα στυλοβατών της παναιρέσεως του Οικουμενισμού και εμνημόνευσα του περισπουδάστου και μνημειώδους αντιοικουμενιστικού αυτού κειμένου του π.Επιφανίου, (ο οποίος σημειωτέον τότε, όταν το συνέτασσε, ήγε το 35ον έτος της ηλικίας του). Τι θα έλεγε και τι θα έγγραφε σήμερα ο χαρισματικός αυτός Πνευματικός Πατήρ και Εκκλησιαστικός Διδάσκαλος, ότε τα ρείθρα του Οικουμενισμού

μετεσχηματίσθησαν εις ποταμόν, ο οποίος παραπέμπει εις την τεραστίαν χοάνην της Παγκοσμιοποιήσεως και της Πανθηρησκείας;

Και να καταλήξω με την ταπεινήν μου πεποίθησιν, η οποία πιστεύω ότι εκφράζει την βεβαιότητα και το φρόνημα του Ορθοδόξου Χριστιανικού Πληρώματος, ότι ο αοίδιμος Γέρων π.Επιφάνιος δι' όλα τα θεοδώρητα χαρίσματά του, αλλά πρωτίστως και κυρίως δια την ακραιφνή Ορθόδοξον Πίστιν και το Πατερικόν φρόνημα, την ακλινή προσήλωσίν του εις τους Θείους και Ιερούς Κανόνας και την Ορθόδοξον Θεολογίαν, Παράδοσιν και Δογματικήν Διδασκαλίαν, αλλά και δια την αγωνιστικότητα και πνευματικήν του ακεραιότητα ανεδείχθη πιστός και άξιος μιμητής και ακόλουθος των υπερμάχων της Πίστεώς μας Αγωνιστών Αγίων Πατέρων της Εκκλησίας μας, ένας σύγχρονος Εκκλησιαστικός Πατήρ.

Ας έχωμε την ευλογίαν και τας αγίας του ευχάς. Αμήν.-

[1] Εβρ. 13,7.

[2] Ιωάν. Χρυσοστόμου, Λόγος ΣΤ' εις Φιλογόνιον, Α', Β' (μετάφρασις «...Αν εις τους φυσικούς γονείς πρέπει να δείχνουμε τόση αγάπη, πολύ περισσότερο πρέπει εις τους πνευματικούς, και μάλιστα όταν αυτούς μεν που έφυγαν ο έπαινος δεν τους κάνη καθόλου λαμπροτέρους, εμάς δε που μελετάμε τον βίο τους και ομιλούμε και ακούομε γι' αυτούς, μας κάνει καλυτέρους. Διότι εκείνος βέβαια, αφ' ότου ανέβη εις τον ουρανόν, δεν τον χρειάζεται καθόλου τον ανθρώπινο έπαινο, αφού επήγε εις ανώτερη και μακαριώτερη χώρα· εμάς όμως, που ζούμε ακόμη εδώ, και έχουμε ανάγκη πολλής καλλιεργείας από πάσης πλευράς, μας χρειάζονται τα εγκώμια εκείνου, δια να διεγερθή μέσα μας ο ίδιος ζήλος. Δια τούτο και κάποιος σοφός συμβουλεύει και λέγει· «Μνήμη δικαίου μετ' εγκωμίων» (Παροιμ.10,7). Διότι ωφελούνται πάρα πολύ με τον τρόπον αυτόν όχι αυτοί που έφυγαν, αλλ' αυτοί που τους εγκωμιάζουν».)

[3] Γρηγορίου του Θεολόγου, ΡΓ 35, 1081-1084.

[4] Αυτόθι, σ.1089-1092.

[5] Αρχιμ. Ιεροθέου Αργύρη, Ιεροκήρυκος, «Ο ποιήσας και διδάξας», εκδ. «Υπακοή», σελ. 82.

[6] Κολ. 4,12.

[7] Αρχιμ. Ιεροθέου Αργύρη, Ιεροκήρυκος, «Ο ποιήσας και διδάξας», εκδ. «Υπακοή», σελ. 92.

[8] Β' Τιμ. 3,17.

[9] Πρβλ. Ιακ. 1,4.

[10] Α' Τιμ. 1,3 και 6,3. Πρβλ. Β' Κορ. 6,14.

[11] Α' Τιμ.1,10, Β' Τιμ. 4,3, Τιτ.1-9 και 2,1.

[12] Αρχιμ. Επιφανίου Θεοδωροπούλου, Άρθρα – Μελέται – Επιστολαί, τ.Α΄, Αθήναι 1981, σ.152.

[13] Αρχιμ. Επιφανίου Θεοδωροπούλου, Άρθρα – Μελέται – Επιστολαί, τ.Α΄, Αθήναι 1981, σσ.152-153.

Ενημέρωση από Ι.Μητρόπολη Κυθήρων

Πηγή: anavaseis.blogspot.gr